

frielse. Vi mindedes ved den lejlighed besættelsestidens ofre, og vi tilkendte også de mennesker, der sloges for vores land i krigsårene, en ekstraordinær hædersgave. Det var en flot, en god og en værdig dag.

Nu står vi så i dag igen med et forslag om regulering af hædersgavebeløbet til netop det dobbelte. Jeg mener, at det er en politisk misforståelse, og på Socialdemokratiets vegne afviser jeg forslaget. Vi mener, at kapitlet om hædersgaver er sluttet for 4 år siden, nemlig den 4. maj 1995.

Erik Larsen (V):

Da jeg første gang på mit partis vegne havde lejlighed til at udtrykke min og partiets taknemlighed over for de mennesker, der har gjort en stor indsats for Danmarks befrielse, var det en utrolig god dag, og der var en god stemning. Det var nemlig i 1995, da vi markerede 50-året for befrielsen. Dengang var der bred enighed i de politiske partier her i Folketinget om, at man i anledning af 50-året skulle fordoble hædersgaven det år som en markering af den dag og det år, som vi fejrede.

Vi har stadig i Venstre den opfattelse, at det var en god og en værdig beslutning, Folketinget traf. Men aftalen var jo også dengang, at der var tale om en markering af den særlige dag, nemlig 50-årsdagen for befrielsen.

Når forslaget nu dukker op igen, er det udtryk for, at der i nogle partier er et ønske om, at man skal fastholde den ekstra hædersgave, vi blev enige om at give i 50-året, i årene fremover. Vi er i Venstre ikke af den opfattelse, at hæder og anerkendelse kan udtrykkes i bestemte beløbsstørrelser, men at det alt sammen er et spørgsmål om, at vi i vores omgang med de ting, der ligger historisk bag os, udviser respekt for det, der skete dengang.

På Venstres vegne vil jeg derfor slå fast, at vi skal fastholde det beløb, som fremgår af finansloven for 1999, og at vi i øvrigt tilslutter os, at beløbsstørrelsen er blevet hævet over årene.

John Vinther (KF):

Jeg kan gøre det kort og blot meddele, at Det Konservative Folkeparti også deler den opfattelse, at der ikke, siden vi sidst behandlede dette forslag, er sket noget nyt, og at vi derfor også denne gang afviser forslaget.

Ole Sohn (SF):

Jeg synes, det er en lidt primitiv måde, som de foregående talere har afvist forslaget på. Jeg er enig i, at man naturligvis ikke kan gøre den hæder og den ære op, som vi skylder de folk, som deltog under besættelsen. Det kan ikke gøres op i penge. Men når man er i en situation, hvor de hædersgaver, vi giver, faktisk svarer til det, man kan kalde en devalueret anerkendelse, hvor den anerkendelse, som vi trods alt efter krigen besluttede at give, i dag har mistet sin værdi, ja, så ligger der også et signal heri, et negativt signal.

Det kan ikke være ud fra nogle økonomiske betragtninger, at man kan afvise forslaget om at regulere hædersbeløbet til 12.000 kr. årlig. Vi ved jo alle sammen, at det ikke er en pulje, som er ukontrollabel. Det er jo ikke et spørgsmål om, at tingene udvikler sig: Hvad bliver nu det næste, og hvor mange skal vi nu til at betale til? Gruppen, der modtager hædersgaverne, er kendt i dag, og beløbet, der skal udbetales, bliver mindre og mindre år for år for til sidst helt at forsvinde.

Ved at hæve beløbet giver vi også om ikke en moralsk så en signalværdi om, at vi mener, at den hæder, som de oprindelig var tiltænkt, skal have den samme værdi. Det er jo nøjagtig det samme, som vi gør i andre af livets faser: pensioner bliver reguleret, lønninger bliver reguleret, og sådan bør det også være for hædersgaverne.

Derfor mener jeg, at det med rimelighed kan siges, at lovforslaget her både er ret og rimeligt, og at det ikke er et forslag, som slår bunden ud af statskassen, men det er at give en værdig anerkendelse til dem, der har behov herfor.

Birthe Skaarup (DF):

Da Dansk Folkepartis ordfører, fru Inge Refshauge, ikke er til stede, har jeg lovet at fremsætte følgende, og det er selvfølgelig, at vi i Dansk Folkeparti støtter det her forslag. Vi gjorde det sidst, og vi gør det også her i dag.

Vi mener, at vi, selv om det efterhånden er 50 år siden, ikke bør glemme de mennesker, der under Anden Verdenskrig viste mod og mandshjerte og mange gange satte livet på spil for det, de troede på – nemlig Danmark. Der blev raget mange kastanier ud af ilden for os dengang, og det er faktisk de mennesker eller mange af de mennesker, vi kan takke for den indsats.